

Darcey Bell

UN PETIT FAVOR

Traducció d'Imma Falcó

La Campana

Títol original: *A simple favor*
© Seven Acres, LLC, 2017

1a edició: octubre del 2017

© de la traducció, Imma Falcó
© Edicions La Campana
Avenir, 49, baixos, 08021 Barcelona
Tel.: 93 453 16 65
info@lacampanaeditorial.com
www.lacampanaeditorial.com

Disseny de la coberta: Cover Kitchen
Adaptació del disseny: Núria Tremoleda

ISBN: 978-84-16863-26-6
Dipòsit legal: B. 16.169-2017
Fotocomposició: EdiGestió (Barcelona)
Imprès a Romanyà/Valls. Capellades (Barcelona)

PRIMERA PART

La meva mare solia dir: tothom té secrets. Per això no arribes mai a conèixer del tot una persona. Ni hi pots confiar. Per això no arribes mai a conèixe't a tu mateix. De vegades tenim secrets fins i tot per a nosaltres mateixos.

Mentre em feia gran em pensava que era un bon consell, tot i que no ho entenia del tot. O una mica potser sí, que l'entenia. Les criatures tenen secrets. Els amics imaginaris, totes aquelles coses que no els convé que sàpiguen els adults perquè tindrien problemes...

Més endavant vaig descobrir que la mare parlava per experiència pròpia. Fins i tot em pregunto si, més que estar-me preparant, no m'estava programant per tenir secrets i ser desconfiada. ¿Potser ja intuïa que quan fos gran tindria secrets més foscos i vergonyants que tots els altres? ¿Uns secrets que normalment no explico mai a ningú, ni tan sols a mi mateixa?

EL BLOG DE LA STEPHANIE ENTRADA DE BLOG: URGENT!

Hola, mares!

Aquesta entrada serà diferent de totes les que he penjat fins ara. No és que sigui més important, perquè tot el que ens ha passat amb els nostres fills, les cares de disgust, els somriures, els primers passos i les primeres paraules, són la cosa més important del món.

Diguem que aquesta entrada és... MÉS URGENT. Molt més urgent.

La meva millor amiga ha desaparegut. Fa dos dies que no en sé res. Es diu Emily Nelson. Com sabeu, no dic mai els noms de les meves amigues, al blog. Però en aquest cas, per motius que aviat entendreu, suspenc (temporalment) la meva estricta política d'anonimat.

El meu fill, el Miles, i el fill de l'Emily, el Nicky, són molt amics. Tenen cinc anys. Van néixer tots dos a l'abril, i per tant tots dos van trigar uns quants mesos més a anar a escola i són una mica més grans que els altres nens de la seva classe. Jo diria que més madurs i tot. El Miles i el Nicky ho tenen tot. Són uns nens

educats, honestos i considerats; unes qualitats –ho sento, nois, si hi ha algun tio llegint això– que no són gaire freqüents en els nens.

Es van fer amics a l'escola pública. L'Emily i jo ens vam conèixer anant-los a buscar a l'hora de plegar. No passa gaire sovint, que els nens es facin amics dels fills de les amigues de les seves mares, o que les mares es facin amigues de les mares dels amics dels seus fills. Però aquesta vegada va anar així. L'Emily i jo vam tenir molta sort. Sobretot perquè cap de les dues som mares de la primera volada. Vam tenir els fills ben entrada la trentena, quan els nostres rellotges biològics ja havien començat el compte enrere!

De vegades el Miles i el Nicky s'inventen jocs i actuen. Jo els ho deixo gravar amb el meu mòbil, tot i que vigilo molt de no deixar-los jugar massa estona amb tots aquests dispositius electrònics que tan difícil ens ho posen als pares d'ara. Una vegada van gravar un esquetx boníssim de detectius, «Les aventures d'en Dick Únic». El Nicky era el detectiu, i el Miles el delinqüent.

El Nicky deia:

–Sóc el Dick Únic, el detectiu més llest del món.

I el Miles responia:

–Doncs jo sóc el Miles Mandíbules, el delinqüent més malvat del món.

El Miles actuava com el dolent d'un melodrama victorià, amb tot de «ho ho hos». Es perseguien pel jardí fent veure que es disparaven (sense pistoles!) amb els dits. Va ser genial.

L'únic que em sabia greu era que el pare del Miles –el meu marit que en pau descansi, el Davis– no pogués ser allà per veure-ho.

De vegades em pregunto d'on li deu venir al Miles aquesta vena teatral. Suposo que del seu pare. Un dia vaig veure el Davis fent una presentació a uns clients potencials i em vaig quedar parada que ho fes d'una manera tan amena i teatral. Com si fos un d'aquells actors joves i atractius, amb cara de bon tio i meleneta llisa i brillant. Amb mi era molt diferent. Suposo que més natural. Callat, amable, divertit, considerat –tot i que tenia les idees molt clares, sobretot pel que feia al mobiliari–. Però és lògic, era un arquitecte i un dissenyador reconegut.

El Davis va ser sempre l'àngel perfecte. Excepte un cop. O dos.

El Nicky diu que la seva mare els va ajudar amb aquesta idea del Dick Únic. A l'Emily li encanten les històries de detectius i els thrillers. Se'ls llegeix anant amb el Metro-North cap a Manhattan, si no és que s'ha de preparar alguna reunió o alguna presentació.

Abans que nasqués el Miles jo també llegia. De tant en tant encara agafo alguna cosa de la Virginia Woolf i en llegeixo unes quantes pàgines per recordar-me a mi mateixa qui era jo abans –era i sóc, espero–. En algun lloc sota les tardes de joc amb els amiguets i la carmanyola per a l'escola i el ficar-se al llit ben d'hora hi ha aquella noia que vivia a Nova York i treballava en una revista. Una persona que tenia amics i que els caps de setmana sortia a dinar fora. Cap d'aquells amics tenia fills ni es va traslladar als afores. Hi he perdut el contacte.

L'escriptora favorita de l'Emily és la Patricia Highsmith. Entenc que li agradin els seus llibres, no pots parar de llegir. Però són molt depriments. El protagonista sol ser un assassí o un assetjador o alguna persona innocent que intenta que no la matin. El que jo vaig llegir anava sobre dos païos que es coneixen en un

tren i es posen d'acord per fer-se un favor mútuament matant cadascun una tercera persona.

Tot i les ganes que tenia que m'agradés el llibre, no me'l vaig acabar, encara que quan l'Emily em va preguntar què m'havia semblat li vaig dir que m'havia encantat.

Quan vaig tornar a anar a casa seva vam mirar un DVD de la pel·lícula que va fer Hitchcock a partir de la novel·la. Al principi patia: ¿i si l'Emily volia parlar sobre les diferències que hi havia entre la pel·lícula i el llibre? Però la pel·li em va enganxar. L'escena dels cavallets de fira fora de control feia tanta por que no es podia ni mirar.

L'Emily i jo sèiem cadascuna en una punta del gran sofà de la seva sala d'estar, amb les cames estirades i una bona ampolla de vi blanc a la tauleta. Quan va veure que jo mirava l'escena dels cavallets amb la cara tapada, a través de les escletxes que em quedaven entre els dits, em va somriure i em va fer ok amb la mà. Li agradava veure'm morta de por.

Jo no podia evitar pensar: «¿I si el Miles fos en aquests cavallets?»

Quan va acabar la pel·li li vaig preguntar a l'Emily: «¿Tu creus que dues persones reals ho farien, això?»

Es va posar a riure.

–Stephanie, que innocent que ets, et quedaries parada de les coses que pot arribar a fer la gent. Coses que no reconeixerien mai davant de ningú... ni d'ells mateixos.

Em van venir ganes de dir-li que no era tan innocent com ella es pensava. Que jo també havia fet coses que no estaven bé. Però en aquell moment estava massa impressionada per dir res. Era com si acabés de parlar la meva mare.

Les mares saben com costa dormir tota la nit d'una tirada, encara que no tinguis cap història de por ballant-te pel cap. Sempre li dic a l'Emily que em llegiré més llibres de la Highsmith. Però tant de bo no hagués llegit el primer. Una de les víctimes dels assassins era la promesa de l'altre home.

A més, quan acaba de desaparèixer la teva millor amiga, no és precisament la mena d'història que vols tenir al cap. I no és que pensi que el Sean, el marit de l'Emily, li hagi pogut fer alguna cosa. esclar que han tingut els seus problemes. ¿Quin matrimoni no en té? I no puc dir que el Sean sigui sant de la meva devoció, però en essència –almenys a mi m'ho sembla– es pot dir que és una persona com Déu mana.

El Miles i el Nicky van junts al mateix parvulari, en una escola pública boníssima de la qual us he parlat més d'una vegada en aquest blog. No és l'escola del nostre poble, que té problemes de finançament perquè els seus habitants (en procés d'envelliment) van votar a favor de reduir la partida pressupostària destinada a l'escola, sinó l'altra, la bona, la del poble del costat, no gaire lluny de la frontera entre Nova York i Connecticut.

Per una qüestió de zona, els nostres nens no poden anar a l'escola amb el bus escolar, així que al matí els hi hem de portar l'Emily i jo. A la tarda jo també el vaig a recollir. Els divendres l'Emily plega al migdia, de manera que pot anar a buscar el Nicky, i molts divendres a la tarda ens els enduem tots dos a fer alguna cosa divertida –una hamburguesa o un minigolf–. Casa seva és a deu minuts de cotxe de la meua. Som veïnes, pràcticament.

M'encanta, passar l'estona a casa de l'Emily, estirades al sofà, xerrant i bevent vi, mentre de tant en tant una de les dues s'aixeca per anar a veure què fan els nens. M'encanta com belluga

les mans mentre parla, m'encanta com centelleja aquell anell tan preciós de diamants i safirs que porta. Parlem molt de la maternitat. No ens quedem mai sense temes de conversa. És tan emocionant, tenir una amiga, que de vegades m'oblido que abans de conèixer-la estava ben sola.

Durant la resta de la setmana qui li recull el Nicky d'escola és una cangur que té a mitja jornada. El Sean, el marit de l'Emily, treballa a Wall Street i plega tard. Mare i fill poden donar gràcies si el Sean arriba algun dia a casa a l'hora de sopar. Si mai l'Alison es posa malalta, l'Emily m'envia un SMS i la substitueixo jo. Me'ls emporto tots dos a casa fins que arriba ella.

Un cop al mes, potser, plega tard. I un parell de vegades o tres ha hagut de passar la nit a fora.

Com ara. Abans de desaparèixer.

L'Emily fa de relacions públiques d'un famós dissenyador de moda de Manhattan que no he esmentat mai, expressament. De fet és la directora del departament de relacions públiques d'un dissenyador molt famós. Vaig molt amb compte de no dir noms comercials en aquest blog, per una qüestió de confiança i perquè no queda gens bé, això d'anar deixant anar noms. Per això també em resisteixo a acceptar publicitat.

Encara que l'Emily arribi tard o estigui en una reunió, no passa mai gaires hores sense enviar-me un SMS. I així que té un minut lliure, truca. És d'aquestes mares. Sense ser ni sobreprotectora ni superinvolucrada, ni cap d'aquelles expressions tan negatives que fa servir la nostra societat per jutjar-nos i castigar-nos perquè estimem els nostres fills.

Així que arriba de Nova York, ve directa des de l'estació a recollir el Nicky. Fins i tot li haig de recordar que vigili amb el límit

de velocitat. Si veu que el tren va amb retard, em va enviant missatges tota l'estona. En quina estació està, a quina hora està previst que arribi... Fins que jo li dic: «NO PATEIXIS. ESTAN LA MAR DE BÉ. VINE QUAN VULGUIS. QUE TINGUIS BON VIATGE.»

Fa dos dies que no apareix per aquí ni es posa en contacte amb mi ni em torna els missatges i les trucades. Li ha d'haver passat alguna cosa terrible. S'ha esfumat. No tinc ni idea d'on pot ser.

Mares, ¿vosaltres creieu que l'Emily sembla la mena de mare que deixaria el seu fill i desapareixeria durant dos dies sense enviar ni un missatge de text, ni trucar, ni respondre els meus missatges i les meves trucades, si no li hagués passat alguna cosa? ¿Oi que no?

Bé, me n'haig d'anar volant. Sento olor de galetes de xocolata cremades a dins del forn. Fins aviat.

Petons,
Stephanie